

Andy Weir

Artemis

Karakter Uitgevers B.V.

Ik stuitte over het grijze, met stof bedekte terrein in de richting van de reusachtige Conraddbol. De met rode lichtjes omrande luchtsluis was beangstigend ver weg.

Het is geen lolletje om rond te rennen met een uitrusting van honderd kilo op je rug, zelfs in maanzwaartekracht, maar je zou ervan staan te kijken hoe snel je bent als je leven op het spel staat.

Bob rende naast me. Zijn stem klonk over de radio. 'Blijf even staan, dan kan ik mijn tanks op jouw pak aansluiten.'

'Dan leg jij straks ook het loodje.'

'Het is een joekel van een lek,' hijgde hij. 'Ik zé het gas gewoon uit je tanks ontsnappen!'

'Bedankt voor de opsteker.'

'Ik ben hier de EVA-master,' zei Bob. 'Blijf onmiddellijk staan en laat me de boel aansluiten!'

'Vergeet het maar.' Ik bleef rennen. 'Vlak voor het lekalarm heb ik een plopgeluid gehoord. Metaalmoetheid. Waarschijnlijk heeft de afsluitring van het ventiel het begeven. Als je onze tanks op elkaar aansluit, draai je je slang kapot op de gescheurde rand.'

'Ik ben bereid dat risico te nemen.'

'En ik ben niet bereid om jou dat te laten doen,' zei ik. 'Vertrouw me nou maar, Bob. Metaal heeft voor mij geen geheimen.'

Ik ging over op grote, gelijkmatige sprongen. Het voelde als slow motion, maar het was de beste manier om snelheid te maken met al dat gewicht. Volgens mijn helmdisplay was de luchtsluis nog tweeënvijftig meter weg. Ik wierp een blik op mijn armmeters en zag de zuurstofreserve terugvallen terwijl ik keek – dus ik keek gewoon niet meer.

De grote stappen leverden resultaat op – ik begon nu echt meters te maken. Ik gaf zelfs Bob het nakijken, en hij is de meest ervaren EVA-master op de maan. De truc is dat je steeds als je de grond raakt je voorwaartse impuls vergroot. Dat betekent alleen wel dat elke sprong een risico inhoudt. Eén misrekening en je gaat tegen de vlakke, en dan maak je een schuiver van jewelste. EVA-pakken zijn sterk, maar een glijpartij op het regoliet kun je maar beter voorkomen.

'Je gaat te snel! Als je valt kan je vizier barsten!'

'Dat is nog altijd beter dan vacuüm inhaleren,' zei ik. 'Ik heb nog een seconde of tien.'

‘Ik zit ver achter je,’ pufte hij. ‘Wacht maar niet op mij.’

Ik besepte pas hoe snel ik ging toen ik de driehoekige koepelplaten van Conrad op me af zag komen. Ze werden heel snel groter.

‘Shit!’ Geen tijd om af te remmen. Ik nam een laatste sprong en liet me voorover rollen. Ik had het precies goed getimed – nou ja, het was meer geluk dan wijsheid – en ik klapte met mijn voeten tegen de muur. Oké, Bob had gelijk. Ik was veel te snel gegaan.

Ik viel op de grond, krabbelde overeind en greep het draaiwiel van het luik.

Mijn oren plopten en in mijn helm jankte het alarm. De tank was bijna leeg en kon het lek niet langer compenseren.

Ik duwde het luik open en liet me naar binnen vallen, happend naar lucht. Het werd wazig voor mijn ogen. Ik trapte het luik dicht, reikte omhoog naar de noodtank en rukte de pin eruit.

De bovenkant van de tank schoot eraf en er stroomde lucht het compartiment binnen. Dat gebeurde met zoveel kracht dat de helft tot vochtdruppeltjes condenseerde door de afkoeling die bij snelle uitzetting optreedt. Het volgende moment zakte ik in elkaar, nog maar amper bij bewustzijn.

Ik lag hijgend op de grond en onderdrukte de neiging om te kotsen in mijn pak. Dat was veel meer inspanning dan waarop mijn lichaam is gebouwd. Door het zuurstoftekort voelde ik een fikse hoofdpijn opkomen die waarschijnlijk de eerstvolgende uren zou aanhouden. Ik was er zowaar in geslaagd om hoogteziekte te krijgen op de maan.

Het sissen ging over in zachte lekgeluidjes en hield toen op.

Bob had eindelijk ook het luik bereikt. Ik zag hem naar binnen turen door het ronde venstertje.

‘Status?’ vroeg hij via de radio.

‘Ik leef nog,’ piepte ik.

‘Kun je opstaan? Of moet ik iemand laten komen?’

Als Bob binnenkwam zou ik stikken – ik lag in een luchtsluis met een kapot pak. Maar er waren tweeduizend mensen in de stad die aan de andere kant de deur konden openen en me naar binnen konden trekken.

‘Niet nodig.’ Ik ging op mijn handen en voeten zitten, stond op, zocht steun tegen het controlepaneel en startte de reinigingsprocedure. Straalpijpen spoten van alle kanten lucht onder hoge druk in mijn richting. Het grijze maanstof wervelde door de luchtsluis en werd weggezogen door de filters van de ventilatieopeningen in de wand.

Na de reiniging opende de binnendeur van de sluis zich automatisch.

Ik stapte de *preproom* in, vergrendelde de deur en liet me op een bankje vallen.

Bob kwam op de normale manier via de sluis naar binnen – geen dramatische toestanden met de noodtank, die nu trouwens vervangen moest worden. Gewoon de standaardmethode met pompen en ventielen. Na de reinigingscyclus kwam hij bij me in de preproom.

Ik hielp Bob zonder iets te zeggen met zijn helm en zijn handschoenen. Je moet iemand nooit zelf zijn pak laten uittrekken. Oké, het is wel te doen, maar het is een rotklus – en er bestaat ook nog zoiets als traditie. Hij deed hetzelfde voor mij.

‘Nou, dat ging lekker,’ zei ik toen hij mijn helm optilde.

‘Je was bijna dood geweest.’ Hij stapte uit zijn pak. ‘Je had mijn instructies moeten opvolgen.’

Ik wurmde me ook uit mijn pak en bekeek de achterkant. Ik wees op een grillig stuk metaal dat ooit een ventiel was geweest. ‘Kapot ventiel. Precies zoals ik zei. Metaalmoetheid.’

Hij wierp een blik op het ventiel en knikte. ‘Oké. Je had gelijk dat je de tanks niet op elkaar wilde aansluiten. Goed werk. Maar dit had niet mogen gebeuren. Waar heb je dat pak in godsnaam vandaan?’

‘Tweedehands gekocht.’

‘Hoezo tweedehands?’

‘Omdat ik me geen nieuw pak kon veroorloven. Ik had maar net genoeg voor een gebruikt exemplaar, en ik mag van jullie pas bij het gilde als ik er zelf een heb. Stelletje klootzakken.’

‘Je had beter voor een nieuw pak kunnen sparen.’ Bob Lewis is een voormalige Amerikaanse marinier en een no-nonsensetype. Daar komt ook nog eens bij dat hij hoofdtrainer van het EVA-gilde is. Hij moet verantwoording afleggen aan de gildemeester, maar Bob is degene die bepaalt of je geschikt bent om lid te worden. En als je geen lid bent, mag je geen solo-EVA’s doen of groepjes toeristen rondleiden over het maanoppervlak. Zo werken gildes nu eenmaal. Eikels.

‘En? Hoe heb ik het ervan afgebracht?’

Hij snoof. ‘Wat denk je nou zelf, Jazz? Je bent gezakt voor je examen. Als een baksteen.’

‘Hoezo?’ vroeg ik geërgerd. ‘Ik heb alle vereiste manoeuvres gedaan, alle opdrachten uitgevoerd en de hindernisbaan voltooid in nog geen zeven minuten. En toen zich een levensgevaarlijk probleem voordeed heb ik bovendien mijn partner geen onnodig risico laten lopen en heb ik veilig de stad bereikt.’

Hij opende een kast en borg zijn handschoenen en helm erin op. ‘Dat

pak is jouw verantwoordelijkheid. Het is kapotgegaan. Daarom ben je gezakt.'

'Hoe kun je mij de schuld nou geven van dat lek? Alles was oké toen we naar buiten gingen!'

'Dit is een resultaatgericht beroep. De maan is meedogenloos. Het interesseert haar niet waaróm je pak kapot is. Ze laat je gewoon doodgaan als je geen zuurstof meer hebt. Je had je spullen beter moeten nakijken.' Hij hing de rest van zijn pak aan het speciaal daarvoor ontworpen rek in de kast.

'Toe nou, Bob!'

'Hoor eens, Jazz, je bent darnet bijna doodgegaan. Ik kan je onmogelijk laten slagen.' Hij sloot de kast en maakte aanstalten om te vertrekken. 'Je kunt de test over zes maanden opnieuw doen.'

Ik ging voor hem staan. 'Waar slaat dat nou op? Dus ik moet mijn leven in de wacht zetten vanwege een of ander idioot gilderegeltje?'

'Zorg ervoor dat je je uitrusting beter inspecteert.' Hij liep langs me en verliet de preproom. 'En laat dat lek repareren door een vakman.'

Ik keek hem even na, ging weer op het bankje zitten en liet me onderuitzakken.

'Fuck.'

Ik sleepte me door het labirint van aluminium gangen naar mijn woonunit. Het was in elk geval niet ver lopen. De stad heeft een diameter van maar een halve kilometer.

Ik woon in Artemis, de eerste (en tot op heden enige) stad op de maan. Artemis bestaat uit vijf enorme koepels die 'bollen' worden genoemd – de andere helft bevindt zich namelijk onder de grond. Het ziet er dus precies zo uit als de maansteden in oude sciencefictionboeken: een groepje koepels. Je kunt alleen de ondergrondse delen niet zien.

In het midden bevindt zich de Armstrongbol. Die wordt omringd door Aldrin, Conrad, Bean en Shepard. De bollen zijn via tunnels met hun burens verbonden. Ik herinner me dat ik voor een opdracht op de basisschool een maquette van Artemis heb gemaakt. Heel simpel: gewoon wat balletjes en stokjes. Ik was binnen tien minuten klaar.

Het is peperduur om hiernaartoe te komen en bijna onbetaalbaar om hier te wonen. Maar een stad kan niet alleen uit rijke toeristen en excentrieke miljardairs bestaan. Je kunt tenslotte niet verwachten dat J. Worthalot Richbastard III zijn eigen wc schoonmaakt, toch?

Ik behoor tot de onderklasse.

Ik woon in Conrad Down 15, een armoedig stadsdeel in de Conrad-

bol, vijftien verdiepingen onder de grond. Als mijn buurt wijn was, zouden connaisseurs hem omschrijven als 'miserabel, met ondertonen van mislukking en verkeerde levenskeuzes'.

Ik liep langs de rij met dicht op elkaar geplaatste vierkante deuren tot ik bij die van mij was. Het was in elk geval een 'lage' unit. Makkelijker om in en uit te komen. Ik liet mijn gizmo over het slot gaan en de deur klikte open. Ik kroop naar binnen en sloot hem achter me.

Ik ging liggen en staarde naar het plafond – dat zich op minder dan een meter van mijn gezicht bevond.

Officieel heet dit een 'wooncapsule', maar iedereen noemt het een kist. Het is in feite gewoon een kooi met een deur die op slot kan. Je kunt in een kist maar één ding doen: slapen. Nou ja, oké, je kunt er ook nog iets anders doen (waar je ook voor moet liggen), maar je snapt wat ik bedoel.

Ik heb een bed en een legplank. Meer niet. In de gang is een gemeenschappelijk toilet en een paar blokken verderop zijn openbare douches. Mijn kist zie je voorlopig niet in een glossy woonmagazine, maar meer kan ik me niet veroorloven.

Ik pakte mijn gizmo om te kijken hoe laat het was. 'Kut.'

Geen tijd om te piekeren. Het vrachtschip van KSC zou vanmiddag landen, en ik had werk te doen.

Voor de goede orde: het begrip 'middag' wordt voor ons niet bepaald door de stand van de zon. We krijgen hier maar eens in de achtentwintig aardedagen een 'middag', en die kunnen we sowieso niet zien. Elke bol bestaat uit twee wanden van zes centimeter dik met daartussen een meter vergruisd gesteente. Zelfs als je een houwitsers op de stad zou afvuren zou je er geen lek in kunnen maken, en zonlicht komt er al helemaal niet in.

Wat gebruiken we dan om te bepalen hoe laat het is? Kenya Time. Het was middag in Nairobi, dus het was ook middag in Artemis.

Ik voelde me zweterig en vies vanwege mijn bijna-dood-EVA. Er was geen tijd om te douchen, maar ik had wel schone kleren. Ik ging op mijn rug liggen, trok mijn EVA-binnenpak met koelsysteem uit en hees me in mijn blauwe jumpsuit. Ik maakte de riem vast, kwam in kleermakerszit overeind en deed mijn haar in een paardenstaart. Vervolgens pakte ik mijn gizmo en stapte naar buiten.

We hebben geen straten in Artemis. We hebben gangen. Het kost bakken met geld om op de maan te bouwen, dus dat gaan ze echt niet aan wegen verspillen. Als je wilt kun je een elektrisch wagentje of een elektrische scooter gebruiken, maar de gangen zijn ontworpen voor voet-

gangers. De zwaartekracht is hier maar een zesde van die op aarde. Lopen kost niet veel energie.

Hoe beroerder de buurt, des te smaller de gangen. Van die in Conrad Down word je spontaan claustrofobisch. Twee mensen kunnen elkaar net passeren, als ze zich tenminste even opzij draaien.

Ik baande me een weg in de richting van het centrum van Down 15. Geen van de liften bevond zich in de buurt, daarom sprong ik met drie treden tegelijk de trap op. Trappen in het centrum zijn net als die op aarde: de treden bevinden zich op eenentwintig centimeter van elkaar. Toeristen voelen zich daar prettiger bij. In gedeelten waar geen toeristen komen is de afstand tussen de treden een halve meter. Dat is vanwege de zwaartekracht hier geen enkel probleem. Hoe dan ook, ik schoot de toeristentrap op tot ik de begane grond had bereikt. Vijftien verdiepingen omhoog lopen lijkt waarschijnlijk geen pretje, maar het stelt hier weinig voor. Ik was niet eens buiten adem.

Op de begane grond kun je naar de tunnels die met de andere bollen in verbinding staan. Je vindt hier uiteraard ook alle winkels, boetieks en andere toeristische attracties die van het voetgangersverkeer willen profiteren. In Conrad waren dat vooral restaurants die gunk verkochten aan toeristen die zich geen fatsoenlijk eten konden veroorloven.

Een groepje mensen begaf zich de Aldrinconnector in. Dat is de enige manier om van Conrad naar Aldrin te komen, tenzij je een omweg via Armstrong meerekent. Het is dan ook een belangrijke verbinding. Ik ging naar binnen via de enorme drukdeur. Als er een lek in de tunnel zou komen, zou de ontsnappende lucht van Conrad ervoor zorgen dat de deur werd gesloten. Iedereen in Conrad zou het er levend afbrengen, maar als je je op dat moment toevallig in de tunnel bevond... tja, dan had je pech.

‘Hé, als dat Jazz Bashara niet is!’ riep een klootzak achter me. Hij deed alsof we vrienden waren, maar dat waren we niet.

‘Dale,’ zei ik. Ik liep gewoon door.

Hij haastte zich om me in te halen. ‘Er komt zeker een vrachtschip binnen? Dat is het enige waarvoor jij van je luie reet komt en je werk-kleren aantrekt.’

‘Zeg, weet je nog die ene keer dat ik belangstelling had voor je praatjes? O, wacht, foutje. Dat was maar een droom.’

‘Ik heb gehoord dat je vandaag gezakt bent voor het EVA-examen.’ Hij maakte spottende geluidjes. ‘Balen, zeg. Ik heb het in één keer gehaald, maar ja, niet iedereen kan zo goed zijn als ik, hè?’

‘Lazer op, man.’

‘Ik moet trouwens zeggen dat toeristen echt dik betalen om naar buiten te kunnen. Ik ben net onderweg naar het bezoekerscentrum voor een paar excursies. Het geld stroomt binnen.’

‘Ik hoop dat je op een scherpe rotspunt springt.’

‘Nah,’ zei hij. ‘Mensen die voor hun examen zijn gesláágd weten wel beter.’

‘Ik heb het gewoon voor de lol gedaan,’ zei ik op nonchalante toon. ‘EVA-excursies zijn geen echt werk.’

‘Ja hoor, natuurlijk. Ik hoop op een dag bezorger te worden, net als jij.’

‘Koerier,’ gromde ik. ‘Dat heet koerier.’

Hij glimlachte zo zelfgenoegzaam dat ik hem het liefst een optater had verkocht. Gelukkig waren we inmiddels bij de Aldrinbol aangekomen. Ik duwde hem opzij met mijn schouder en liep de tunnel uit. De drukdeur van Aldrin ging open toen ik er vlakbij was, net als die in Conrad had gedaan. Ik haastte me naar binnen en ging scherp naar rechts zodat Dale me niet meer kon zien.

Aldrin is in elk opzicht het tegenovergestelde van Conrad. Conrad zit vol met loodgieters, glasblazers, metaalbewerkers, laswerkplaatsten, reparatiebedrijfjes en ga zo maar door. Maar Aldrin is echt een vakantieoord. Je vindt er hotels, casino’s, bordelen, theaters en zelfs – ik zweer het – een park met echt gras. Rijke toeristen van overal op aarde komen hiernaartoe om twee weken te relaxen.

Ik liep door de Arcade. Het was niet de snelste weg naar mijn bestemming, maar ik genoot van hoe het er daar uitzag.

New York heeft 5th Avenue, Londen heeft Bond Street en Artemis heeft de Arcade. De winkels doen er niet aan catalogusprijzen. Als je moet vragen wat iets kost kun je het je niet veroorloven. Het Ritz-Carlton Artemis beslaat een heel blok en heeft vijf verdiepingen boven en vijf onder de grond. Eén nacht kost er twaalfduizend slugs – meer dan ik in een maand als koerier verdien (hoewel ik nog andere inkomstenbronnen heb).

Ondanks de kosten van een maanvakantie is de vraag altijd groter dan het aanbod. Aardbewoners uit de middenklasse kunnen zich hooguit één keer in hun leven een verblijf veroorloven – met een passende financiering, uiteraard. Ze verblijven in slechtere hotels in minder mooie bollen, zoals Conrad. Maar mensen met geld maken jaarlijks een uitstapje en overnachten in comfortabele hotels. En ze shoppen tot ze erbij neervallen.

Geld komt Artemis voornamelijk binnen via Aldrin.

Er was niets in het winkeldistrict wat ik me kon veroorloven, maar op een dag zou ik genoeg hebben om er thuis te horen. Dat was in elk geval mijn plan. Ik keek nog een keer om me heen, sloeg toen af en liep verder in de richting van de douanezone.

Aldrin is de bol die het dichtst bij de landingszone ligt. Stel je voor dat rijke mensen vies zouden worden omdat ze door verpauperde wijken moesten lopen – dat wil toch niemand? Laat ze liever rechtstreeks naar het mooie gedeelte komen.

Ik slenterde via de grote poort de douanezone binnen. Het immense luchtsluisencomplex is de op een na grootste ruimte van de stad. Alleen Aldrin Park is groter. Het gonsde er van bedrijvigheid. Ik baande me een weg tussen de arbeiders door die zich op efficiënte wijze van hot naar her begaven. In de stad moet je rustig aan doen, anders loop je toeristen van de sokken, maar de douanezone is alleen voor mensen die daar werken. Iedereen is er vertrouwd met de *Artemis longstep*, zoals de grote maanstappen hier worden genoemd waarmee je heel snel kunt verplaatsen.

Aan de noordkant van de douanezone stonden wat forensen te wachten bij de treinluchtsluis. De meesten waren op weg naar de stadsreactoren en aluminiumsmelterij Sanchez, een kilometer ten zuiden van de stad. De smelterij produceert een krankzinnige hoeveelheid hitte en maakt gebruik van ontzettend gemene chemicaliën, dus iedereen is het ermee eens dat het ding een flink eind uit de buurt staat. Wat de reactoren betreft... Tja... Het zijn kernreactoren. Die hebben we liever ook niet naast de deur.

Dale haastte zich in de richting van de trein. Hij was op weg naar het Apollo 11 Bezoekerscentrum. Toeristen vinden het er geweldig. De dertig minuten durende reis voert door een betoverend maanlandschap en het centrum is een ideale plek om de landingslocatie te bekijken zonder ook maar één moment de drukkoepel te hoeven verlaten. En voor degenen die zich toch naar buiten willen wagen voor een kijkje van dichtbij staan Dale en andere EVA-masters klaar om een excursie te verzorgen.

Vlak voor de treinluchtsluis was een enorme Keniaanse vlag te zien met eronder de woorden: U GAAT AAN BOORD VAN KENYA OFFSHORE PLATFORM ARTEMIS. DIT PLATFORM IS EIGENDOM VAN DE KENYA SPACE CORPORATION. HIER GELDT DE INTERNATIONALE MARITIEME REGELGEVING.

Mijn ogen schoten vuur naar Dale, maar hij zag het niet. Verdomme, nu had ik voor niks mijn beste bitchy blik van stal gehaald.

Ik checkte de aankomsttijden voor de landingszone op mijn gizmo. Geen vleesschepen vandaag (zo noemen we passagiersschepen). Die komen maar eens in de week. Het volgende werd pas over drie dagen verwacht. Godzijdank. Er is niks vervelender dan poeprijke gastjes die hiernaartoe komen voor de maanmeiden.

Ik liep naar de zuidkant, waar de goederenluchtsluis zich bevond. Die kon in één keer tienduizend kubieke meter vracht verwerken, maar het kostte een hoop tijd om alles naar binnen te brengen. De bevoorradingssonde was al uren geleden gearriveerd. EVA-masters hadden het ding in zijn geheel in de luchtsluis gezet en de hogedrukreinigers erop losgelaten.

We doen alles wat we kunnen om te voorkomen dat er maanstof in de stad komt. Zelfs na mijn avontuur met het kapotte ventiel vandaag had ik de reinigingsprocedure niet overgeslagen. Waarom al die moeite? Omdat maanstof extreem ongezond is. Het bestaat uit minuscule steentjes, en er is hier geen weer dat de boel gladstrijkt. Elk stofje is een scherpe, puntige nachtmerrie die op een gegeven moment je longen kapot gaat scheuren. Je kunt bij wijze van spreken beter een pakje asbestsigaretten roken dan die rotzooi inademen.

Toen ik bij de goederenluchtsluis kwam stond de reusachtige binnendeur open en werd de bevoorradingssonde uitgeladen. Ik ging naast Nakoshi staan, de voorman. Hij zat achter zijn inspectietafel en bestudeerde de inhoud van een transportdoos. Toen hij zich ervan overtuigd had dat die geen contrabande bevatte, sloot hij de doos en drukte er zijn stempel met het Artemissymbool op – een hoofdletter A waarvan de dwarsstreep en de neerhaal de vorm hadden van een pijl en boog.

‘Goeiemorgen, meneer Nakoshi,’ zei ik opgewekt. Hij en pa waren al bevriend sinds ik een klein meisje was. Hij was als familie voor me, een soort lievelingsoom.

‘Ga in de rij staan bij de andere koeriers, snotneus.’

Oké, misschien meer een verre neef.

‘Kom op, meneer N.,’ zei ik op slijmerige toon. ‘Ik wacht al weken op dit pakje. We hebben het erover gehad.’

‘Heb je het geld overgemaakt?’

‘Hebt u een stempel op het pakje gezet?’

Hij bleef me aankijken terwijl hij onder de tafel reikte, haalde een nog verzegelde doos tevoorschijn en schoof die in mijn richting.

‘Ik zie geen stempel,’ zei ik. ‘Godsamme, moeten we het echt steeds zo doen? We konden het zo goed met elkaar vinden. Waarom is dat veranderd?’

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

ANDY WEIR

Mars
(*The Martian*)

*Lees nu het boek waarop de film The Martian,
met Matt Damon in de hoofdrol, is gebaseerd!*

Astronaut Mark Watney is uitverkoren om als een van de eerste mensen voet op Mars te zetten. Hij zal waarschijnlijk ook een van de eersten zijn om daar te sterven. Nadat een zandstorm hem bijna fataal wordt en de overige bemanning, die ervan overtuigd is dat hij is omgekomen, zich gedwongen ziet de planeet te verlaten, bevindt Watney zich miljoenen kilometers van de rest van de mensheid verwijderd.

Hij heeft geen enkele mogelijkheid om een signaal naar de aarde te versturen en zelfs als dat mogelijk zou zijn, zouden zijn voorraden opraken lang voordat een reddingsmissie hem zou kunnen bereiken. Bovendien krijgt hij waarschijnlijk niet eens de kans om te verhongeren. De dreiging van het defecte materieel, de vijandige omgeving op Mars of een simpele menselijke fout, kunnen hem eerder fataal worden.

Gedreven door zijn inventiviteit, zijn technische kennis en een hardnekkig weigeren om op te geven probeert hij vastberaden het ene obstakel na het andere te overwinnen. Zal zijn vindingrijkheid genoeg zijn om tegen beter weten in te overleven...?

De pers over Mars:

‘Briljant en uitermate meeslepend.’ – *The Wall Street Journal*

‘Scherpzinnig, grappig en nagelbijtend spannend.
Even geloofwaardig als opwindend.’ – *Kirkus Reviews*

‘Een hoogstaand debuut, Weir houdt het hoge tempo vast
tot aan de fascinerende ontknoping.’ – *Publishers Weekly*

‘Niet weg te leggen! Een bijzondere combinatie van een origineel verhaal, levensechte personages en fascinerende technische accuratese.’ – Chris Hadfield (astronaut en voormalig commandant van de ISS)

ISBN 978 90 452 1084 1 | ISBN e-book 978 90 452 0795 7